

Marnix Peeters

**De tenondergang en de ongelooflijke
wederopstanding van Eddy Vangelis**

Roman

ISBN: 9789464944808

© 2023 Marnix Peeters & Pottwal Publishers

www.marnixpeeters.be

www.pottwalpublishers.be

Schrijf je in op de nieuwsbrief en ontvang nu en dan iets moois.

facebook.com/peetersmarnix

Omslagontwerp: Herman Houbrechts (Beeldzorg)

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘De liefde is als een aandrang om te pissen. Of je het nu in een gouden vaas of in een aarden pot laat stromen, het moet eruit. Het toeval slechts verschaft ons het vat.’

Gustave Flaubert, Haat is een deugd

‘Unsere Wünsche sind Vorgefühle der Fähigkeiten, die in uns liegen, Vorboten desjenigen, was wir zu leisten imstande sein werden.’

Johann Wolfgang von Goethe

Enkel voor de ongeduldige lezer

De eerste keer dat Anthony Lagerfeld en Jean-Pierre Pari elkaar terugzagen na de onfortuinlijke teloorgang van Au Volle Pot, was geen prettige keer. Om te beginnen was het decor niet vrolijkmakend: het was in de wachtzaal van het OCMW, waar Anthony Lagerfeld na zijn werkervaringen bij Pompes Funèbres Brouillard uit volle goesting en overtuiging vaste klant was geworden, en waar Jean-Pierre Pari, na de in de as legging van Au Volle Pot, de financiële kater en de juridische strijd met Mustapha Al-Allahi, zich bedremmeld en onwennig en vol tegenzin en schaamte moest gaan inschrijven, want Jean-Pierre was een ondernemer, geen bedelaar, ook al had zijn ondernemerschap slechts tot een schamel volkscafé geleid dat het lange tijd zonder wc had moeten stellen, waar hij nu bovendien nog jarenlang voor moest afdragen, gezien zijn illegale friteuse waar op het moment van de feiten de curryworst en de bitterballen van Anthony in hadden liggen te bakken – de man die in de ogen van Jean-Pierre Pari de veldheer was die de vijandige legers had aangevoerd die zijn leven zo grondig en nietsontziend hadden verwoest; de bebaarde Schot kwam haast elke nacht zijn dromen verpesten, geregeld schoot Jean-Pierre wakker bij het beeld van een hoonlachende, door aswolken en frituurdampen omgeven Anthony, klappertandend, en in zijn bleke hand een vette curryworst of viandel met al wat happen eruit, en in de andere een groot blik Martin's Pale Ale geklemd, dat hij van opwinding vermorzelde in zijn vuist, zodat het bier langs de drinkopening opspoot.

De goedgevulde wachtzaal en de vele op hem gerichte blikken, aangezien hij vlak na binnenkomst luid was begonnen te snuiven bij het zien van zijn aartsvijand, die doodgemoedereerd in een

vrouwenblad zat te lezen, wachtend op de consultatie die hem opnieuw voor een aantal maanden van drinkgeld zou verzekeren, hielden Jean-Pierre Pari niet tegen om zijn woede de vrije loop te laten. ‘Gij... Gij rot varken!’ riep hij, waarbij Anthony, die zijn leven in de luwte van de alcoholische roes leidde en tot wie beelden en geluiden, zelfs scherpe en luide, met enige vertraging doordrongen, niet eens opkeek; ‘dat gij u hier godverdomme aan mij durft te vertonen... Scheer u weg, zak! Buiten!’, en pas toen had Anthony Lagerfeld uit zijn Libelle opgekeken, en had hij vastgesteld dat de woordenvloed zijn kant uit kwam.

‘Ho, ho,’ antwoordde hij, met de hand een kalmeringsgebaar makend in de richting van Jean-Pierre Pari, ‘ho, ho, goede friend, roestig aan. Wat moeten daize mensen wel van oe denken? Daar, Jeanne-Pierre, de boeiebak van Au Volle Pot? Kom, zet oe nair en wai zullen praten.’

Bij Jean-Pierre Pari sprongen de zekeringen, zoals zij waren gesprongen toen hij in de kak van Anthony Lagerfeld had staan stampen. ‘JEAN-Pierre!’ riep hij. ‘En ik ben geen bullebak, en het is BULLEbak, geen boeiebak, stomme Schotse zak, en als ik al een boeiebak ben, dan ben ik zeker niet de boeiebak van Au Volle Pot, want daar hebt gij een eind aan gemaakt, aan mijn levenswerk, vuile smerige rotte hond!’, en tijdens het roepen van dit alles was hij Anthony Lagerfeld aangevlogen, had hem met de vuist een dreun op de kaak verkocht, en trok hem vervolgens bij de kraag van zijn jas naar de deur, tierend van ‘ik zal het u buiten nog wel eens goed aan uw verstand brengen, smerige bedrieger, rotte profiteur!’ en Anthony Lagerfeld, die door zijn dieet van frituursnacks en Martin’s Pale Ale misschien wel op de honderd jaar afstevende, maar dit dan wel niet al te stevig ter been deed, en zeker niet met overdreven veel spierkracht, was een vogel voor de kat in de op wraak beluste, door allesverzen- gende woede gedreven klauwen van Jean-Pierre Pari. Instinctief

rolde Anthony zich buiten op de stoep in een bolletje, om zo goed mogelijk de trappen van Jean-Pierre te kunnen opvangen, die met zijn puntige laarzen als een bezetene op de weerloze Schot stampte; zo brutaal was dit tafereel dat voorbijgangers in weerzin en angst de straat overstaken en er niemand durfde in te grijpen.

1

Om te beginnen mag men nooit denken dat het gemakkelijk is. Zelfs al kiest men er bewust voor, en met sterke en goede motieven, het gaat in tegen de natuur, tegen uw goesting, tegen de normaliteit, tegen uw aanvoelen, uw drang, uw cultuur, uw intuïtie, tegen alles wat ge van scheppingswege hebt meegekregen enerzijds en wat er u ooit is aangeleerd en ingelepeld anderzijds, tegen de beelden en de voorbeelden die ge uw leven lang hebt gezien van hoe normale mensen het doen, thuis, op straat, op de televisie, in de reclame, in boeken, in films – overal waar ge kijkt en kijken kunt; uw vrienden van weleer zouden u uitgelachen en weggehoond hebben als ze u nu zouden kunnen zien, en allicht zoudt ge vroeger zelf hebben omgekeken en met uw hoofd hebben geschud als ge iets van die aard zoudt hebben opgemerkt in het dagelijkse leven; ge had ‘amai’ of ‘allez’ gezegd en de gedachte eraan zou u ’s avonds, als ge in alle rust thuis in de zetel zat en het grootste deel van de dag waart vergeten, nog eens bespringen, nu met beelden erbij, met voorstellingen van hoe dat gaat, die uw afschuw en uw onbegrip nog groter zouden maken.

Er wordt eens mee gelachen, in de volksmond. 'Een oude schuur brandt goed,' zeggen ze, maar dan vaak om er de draak mee te steken, of omdat mensen nu eenmaal graag opmerkingen maken die seksueel getint zijn, en die voorts nergens op slaan, zoals wanneer iemand zegt: 'Ik ga moeten voortgaan want mijn poes zit alleen thuis zonder eten,' antwoorden: 'Allez, uw poes?' Of als een vrouw het woord 'spannend' gebruikt, wanneer zij het over een speelfilm of een feuilleton heeft, vragen: 'Toch nog, op uw leeftijd?', of eens suggestief met uw wenkbrauwen trekken als zij zegt: 'Het is toch veel te nat voor de tijd van het jaar'; neen, men lacht ermee, en men denkt intussen daadwerkelijk dat de oudere vrouw uitgeblust is en dor, droog en verlangeloos, uitgeput en verlost van elke prikkeling, stram en lusteloos, en dat zij zich het geplaag laat welgevalen zoals men dat in het kader van tere onderwerpen meestal doet: spot drijft de duivel uit, ontzenuwt de triestheid en het heimwee, doet de grimas in een weke glimlach van aanvaarding veranderen, zorgt voor kalmte en berusting; dat men op café of tijdens een familiefeest of in andere gezelschappen al eens knipogend als ontvlambare oude schuur wordt betiteld, dat verzacht de pijn van de frigiditeit dan toch ietwat.

Misschien is het zo dat mannen, bij wie de leeftijd daadwerkelijk tot slappere prestaties en zelfs een volledig stilvallen van de werking van het voortplantingsgestel leidt, dit vrolijke gesar doelbewust in leven houden, omdat hierdoor elk gesprek omtrent deze zaken wordt ontijdend, alles als het ware in het belachelijke wordt getrokken, en dit de gelegenheid biedt om ook over zichzelf wat klaterende leugens en gemeenplaatsen ten beste te geven, in de trant van 'geloof mij, mijn raket staat nog op scherp,' 'aan die van mij kunt ge uw klak nog ophangen,' of 'ge kunt in de Schippersstraat gemakkelijk zien welke de nieuw aangekomen meisjes zijn, dat zijn die die niet spoorlags de

gordijntjes dichttrekken als ze mij van ver zien aankomen.’

Maar Eddy Vangelis (geboren Eddy Van Geel, maar wij noemen hem in dit boek steeds bij zijn lapnaam) wist het uit eerste hand, en zeker niet op basis van eenmaligheden; neen, na lang en van zeer nabij bij deze zaken betrokken te zijn geweest, was hij wel de man die het zonder blikken of blozen mocht bevestigen: oude schuren branden goed. Sterker nog: zij branden beter dan nieuwe schuren, veel beter, en het is waar: soms duurt het een tijd vooraleer de lont vonkt, maar als het bommetje afgaat ziet men zaken waar men zich al ginnegappend aan de togen van de tavernes liever niets bij voorstelt, zich zelfs niets bij kán voorstellen omdat het de vermogens van de geest ver te buiten gaat, omdat de verbeelding niet rijk en verscheiden en dapper genoeg is om deze onwaarschijnlijkheden te omvatten.

Stapsgewijs zullen wij ontdekken hoe dat zo gekomen is – hoe Eddy Vangelis eerst ei zo na stikte in het slijk van het bestaan, ten val gebracht zoals hij was, verlaten door zijn vuige, onnozele ouders en door zijn vermeende geliefde Frouke De Muynck, vervolgens weigerde zich met zijn strenge lot te verzoenen, de tenondergang aanvocht, en triomfeerde – waarbij de lezer moet opletten om zich al te hard op een allesomvattend happy end te verheugen. Het is geen, hoegenaamd geen vrolijke vertelling, het is een vertelling waarvan talrijke levenspaden op de (vroegtijdige) dood uitlopen (onder andere die van François Van Geel, die van Patricia Poppe en die van Mustapha Al-Allahi, waarvan vooral de laatste ongewoon en smerig is), en zo niet, op ziekte, depressie, ondergang en verdriet (in het geval van onder meer Borghild Brenner, Frouke De Muynck en Lisette d’Hazeleir).

In de eerste tien tot vijftien hoofdstukken van dit boek moet de lezer vrede nemen met een zekere verwarring: uit verschillende tijds- en plaatsbestekken worden scènes beschreven die pas op een later tijdstip hun relevantie zullen bewijzen, of die slechts

dienen om het karakter van bepaalde personages te schetsen, of een sfeer te schilderen. Bezie het als de rollercoaster die, vooraleer hij aan zijn helse rit kan beginnen, eerst onheilspellend traag en ratelend naar zijn vertrekpunt moet worden getrokken. Wie doorzet, zal het zich later niet beklagen.

2

Elke ochtend spuwt het stationsgebouw van Brussel-Noord de werkmieren uit. Zij komen aan met treinen uit alle hoeken van het land, die in het brandpunt van de ochtendspits, tussen halfacht en kwart over acht, het Brusselse ambtenarenstation binnenglijden, dat is te zeggen, als men het van een grote hoogte zou bekijken, zouden zij zacht en in stilte lijken te glijden (en zou het station mieren lijken te spuwen). In werkelijkheid dokkeren en sissen zij en bewegen zij met schokken wanneer zij een wissel passeren, en als het een oud versleten stel is, wat doorgaans het geval is wanneer men in Epepegem opstapt, want op deze boemellijnen zetten de Spoorwegen hun afgedankte rommel in, rammelt en kraakt het, alsof de lasnaden het gaan begeven, de bouten gaan springen, en bij het nemen van een bocht of bij een wisseling van spoor krijsen de wielen op de rails, soms zo hard dat men de vingers in de oren moet stoppen. In deze boemel-trein zijn de banken laag, zodat men de hele coupé kan overschouwen; zij zijn van koud, bordeauxkleurig plastic, dat her en der, nadat een vandaal er met een mes in had gekerfd, hersteld is met lappen en stroken in min of meer dezelfde kleur, maar dan minder verbleekt door het zonlicht; met alcoholstift zijn

er hier en daar schunnigheden en dwaasheden op de banken geschreven, zoals 'fuck you', 'Metallica', en haastig getekende penissen waaruit slordig druppels opspuiten.

Vooraf in de winter keek Eddy Vangelis uit naar de korte dagelijkse rit met de boemeltrein. Hij hield van de drukte, het duister en de nattigheid, die de sfeer gejaagd en onprettig maakten; passagiers dromden om de trein te bestijgen, bij het openen van de deuren duwden zij om als eerste hun voet op de instaplanck te zetten, nooit rekening houdend met mogelijke uitstappers, die er op dit vroege uur in Epegem vrijwel nooit waren; iedereen op de trein had dezelfde bestemming. In de coupé waren dan de ruiten beslagen, waardoor men van de buitenwereld werd afgesloten en men zich in een cel dacht te bevinden, hooguit zag men af en toe de wazige contouren van straatlampen voorbijkomen, of de witte bollen van de koplampen van lange rijen wagens die wachtten voor een stoplicht; Eddy Vangelis probeerde zich de bestuurders voor te stellen, met hun slaapadem en hun dikke ochtendogen, in hun neus peuterend, geregeld in de achteruitkijkspiegel en naar links en rechts spiedend om te zien of zij niet begluurd werden, en hij stelde zich voor hoe hun leven moest zijn, waar zij vandaan kwamen, elke ochtend in dat vuile, regenachtige donker afscheid nemend, of door het gedram van het leven allang niet meer, van een hope-loze vrouw, zoals Eddy Vangelis dat zelf zo veel jaren lang had gedaan, de aktetas vol met onnozele papieren en een in aluminiumfolie verpakt stapeltje boterhammen, die zij sinds enkele jaren niet meer gesmeerd kregen maar zelf mochten klaar-maken, en dan maar in hun auto, die zij dankzij hun middelmatige job maar net betaald kregen, en die achterstond met onderhoudsbeurten, en waarvan bijgevolg de ruitenwissers over de voorruit sleepten en daarbij een onaangenaam gekriep voortbrachten, naar Brussel reden, in files die hen alleen nog

uit gewenning enerveerden, precies wetend hoeveel wagens er in één groenbeurt door de stoplichten aan het kruispunt van de Woluwelaan konden, en vloekend als er voor hen iemand te lang aarzelde, allicht met zijn gsm spelend of zijn krant lezend tijdens het opeten van zijn boterhammen, misschien met salami ertussen, waarbij men zich de geur bij dit onprettige tafereel kon voorstellen, van snel gepoetste tanden, een vergane asem, de wat stiekeme zweetlucht van een hemd waar men bij het opstaan van twijfelde of men het voor de tweede dag op rij zou dragen, waar men zijn neus had in gedrukt, in de okselstreek, en het nog goed had bevonden, waarvan men allang spijt had aangezien het tegen de avond zou stinken, na nog eens een dag in de veel te warm gestookte kantoren. Waarna men nog naar huis moest rijden, in hetzelfde donker en hetzelfde nat als die ochtend, in dezelfde auto met de kriepende ruitenwissers, een aankomende verkoudheid voelend, zijn zakdoek niet vindend, dan maar met de rug van zijn hand het snot wegvegend, zijn neus in zijn oksels duwend om zich inderdaad van de stank te vergewissen, uitkijkend op een avond met de hopeloze vrouw, afwachting of zij gekookt zou hebben, en voorts niets – weer treuzelde er een chauffeur aan de stoplichten, dit keer aan de Budasteenweg, waardoor men weer zijn beurt miste, en het gesakker dat hierop weerklonk was de belangrijkste opwinding van de dag. Waarom sakkeren? Eigenlijk wilde men niet eens naar huis, laat staan snel. Enervering uit gewenning.

Zulke zaken trokken aan Eddy Vangelis' geestesoog voorbij, tijdens de korte rit van Epegem naar Brussel-Noord, als hij staarde naar, en soms een beetje door, de aangedampte ruiten van de boemeltrein, nu en dan opgeschrikt door de harde metalen tik wanneer er iemand een vuilnisbakje liet dichtvallen, na er een prop aluminiumfolie of een leeg drankblik in te hebben gestopt.

Als Eddy Vangelis op deze manier zijn bestemming bereikte, namelijk met louter gedroom onderweg, was hij tevreden, want door iedereen met rust gelaten, bijvoorbeeld door Désiré Callebaut, de verschrikkelijke Congolees, die later een aanzienlijke rol zal spelen in de afloop van dit verhaal maar die door weinigen graag werd gezien.

3

Eddy Vangelis nam in Epegem de L-trein van zeven uur dertien. De rit naar Brussel-Noord duurde dertien minuten. Hij werd op kantoor verwacht om acht uur dertig. Hij had, de wandeltijd er afgetrokken, veertig minuten de tijd om in café Gratuit vier grote Stella's te gaan drinken. Vroeger keek Eddy Vangelis er in het voorbijwandelen meewarig-nieuwsgierig naar binnen, naar de ochtenddrinkers aan de toog, maar sinds hij, na zijn afschuwelijke neergang, zijn hoofd vrijmaakte en zijn kijk op het leven omgooide, heeft hij zelf de gewoonte aangenomen. Het doet een mens veel deugd, honderdtweëndertig centiliter bier in de vroege ochtend. Het is zozegd ongezond, maar wie schrijft of zegt dat? De medische klasse, die in dienst staat van de overheden, die op hun beurt de lakeien zijn van de economische machten, die alles dirigeren. Die wensen dag na dag kwiek en helder werkvolk, weinig absentisme, geen laatkomers, zo weinig mogelijk arbeidsonbekwaamheid, kortom: zij hebben er alle belang bij dat de loonslaaf zich zo weinig mogelijk vermaakt, zich zo min mogelijk aan de verbijstering van de dronken nacht overgeeft en zich in de verlokkelijke liederlijkheid begeeft, de

diverse lagen en de grenzen van het bestaan aftast, in de heerlijke wervelwind van visies en invallen terechtkomt die 's avonds en 's nachts steevast aan de cafétafels opsteekt, en die hem misschien op verkeerde ideeën zou kunnen brengen, die hem vragen doet stellen bij zijn dwaze leven. Twee eenheden per dag, ha!

Vroeger dacht Eddy Vangelis dat de drank de mensen juist tam houdt; dat hij troost biedt, weerloosheid en berusting in de hand werkt, afleiding aanreikt en de kritische zin uitgomt. Dat is nonsens. Een tijd lang werkt het misschien zo, maar na verloop van jaren maakt alcohol de mens kregeliger en juist wel kritisch, doet hij hem extra onderzoekend kijken naar wat er hem omringt, scherp keurend hoe hij zijn leven leidt. Dit, in combinatie met de tot weinig conformisme geneigde omgeving die de cafés en de bars bieden, maakt van de drinkende mens een ongewenst sujet, een bom die op scherp staat, een ongeleid projectiel dat een gevaar vormt voor de orde, voor het kapitaal. In de Gratuit zaten die ochtend zeven klanten. Eddy Vangelis kende vijf van hen oppervlakkig, de twee anderen had hij nooit gezien. Die twee, een man en een vrouw, zaten aan weerskanten van het café, tegenover elkaar, op de lange banken; hoewel zij ettelijke meters van elkaar verwijderd waren, waren zij in een gesprek verwickeld, dat is te zeggen, eerst dacht Eddy Vangelis dat zij elk in zichzelf aan het praten waren, dat zij af en toe een dronkenmansgrommel voortbrachten, maar na een tijdje bleek dit dus een onderhoud te zijn.

‘Dat is wél waar. Die is nog met Jules Dassin getrouwd geweest.’

‘Dat ga ik dan toch eens opzoeken. Daar geloof ik geen fluit van.’

‘Geloof het dan niet.’

‘Wacht.’

De man had een ontzaglijke bierbuik die zijn hemd op een onplezierige manier bol deed staan, en een vuurrood gezicht. Er zaten vingerdikke grijze wallen onder zijn ogen en zijn neus

zat vol putjes. Het was onmogelijk te zeggen hoe oud hij was – Eddy Vangelis schatte in de vijftig. Hij was dronken, en hij onderlijnde al zijn daden met gemurmel, hij beschreef aan zichzelf elke beweging die hij maakte en elk plan dat hij koesterde; hij zei: ‘ik ga nog een grote bestellen’ of: ‘subiet eens pissen’ of, naar buiten kijkend: ‘het is kopvoddendag vandaag’, en nu had hij zijn telefoon voor zich op tafel gelegd, en zei hij: ‘De vrouw opzoeken van Jules Dassin.’

‘Ge moet dat niet opzoeken, dat is waar.’

‘Jules Dassin. Hier.’

‘Die zijn zelfs lang bijeen geweest. Tot zij gestorven is.’

Onhandig en traag zocht de man de toetsen, zijn vinger gleed over het schermpje en hij tuurde, nerveus met de ogen knippend.

‘Er staat hier toch niks van in,’ loog na een tijdje de man, wat Eddy Vangelis opmaakte uit het feit dat hij het niet snauwde maar mompelde, hij las opzettelijk naast of over iets, en dat hoort men. Dronken mensen kunnen moeilijk iets verstoppen.

‘Je te dirai les mots’ van Melina Mercouri was afgeopen, en de vrouw, die oud was en gerimpeld en die op dit vroege uur al een tripel van Westmalle aan het drinken was, zei: ‘Jules Dassin.’ De man aan de overkant reageerde niet.

Ge weet maar nooit, dacht Eddy Vangelis, en hij stapte op haar af en zei: ‘Inderdaad, mevrouw. Jules Dassin. Ik heb niet veel tijd want mijn werk wacht, maar drink nog een Westmalle van mij.’ Zij keek naar haar halfvolle glas en zij blies, alsof zij al vol zat, en zei dan: ‘Allez vooruit.’

‘U ziet er goed uit,’ zei Eddy Vangelis. ‘Hoe heet u?’

‘Alice,’ zei de oude vrouw. ‘En gij?’

‘Ik ben Eddy Vangelis,’ zei Eddy Vangelis.

‘Ook een Griek,’ antwoordde Alice Davids, wier gelaat opklaarde.

‘Misschien heeft die ook nog wel eens op Melina Mercouri

gezetten,' zei Eddy Vangelis lachend, en hij knipoogde. 'Dat zal Jules Dassin niet graag gehad hebben, hè Aliceke.' En hij wendde zich naar de toog om een grote Stella en een Westmalle tripel te bestellen. De zatlap aan de overkant lag met zijn voorhoofd op de tafel, zijn rechterhand om zijn telefoon geklemd. Hij leek dood.

4

Vóór zijn spectaculaire tenondergang was Eddy Vangelis projectleider op het ministerie van Justitie, wat hem de ambtenarengraad A2R opleverde, wat wil zeggen: de hoogste categorie, op vier trappen van A1, het algemeen afdelingshoofd. Eddy Vangelis was een ambitieuze jongeman; nauwgezet, ordelijk, gedreven, steeds bereid tot extra inspanningen en overwerk, gehoorzaam, niet te kritisch maar zeker ook niet tam; onafgewerkte dossiers die bijzondere aandacht verdienden of een snelle afhandeling, nam hij 's avonds mee naar huis; het gebeurde geregeld dat hij pas na middernacht de ringmap dichtvouwde en te bed ging (zo stil en voorzichtig mogelijk om de heks die in zijn bed lag niet te wekken, die hij oprecht de liefde van zijn leven noemde, met wie wij spoedig kennis zullen maken), zijn hoofd nog nasnorrend van een ingewikkeld amendement of een zorgwekkend detail.

De herziening van zijn graad naar D3, de allerlaagste ambtenarenklasse, was moeilijker gebleken dan hij had verwacht. Om te beginnen moest hij het onbegrip en de onwil van zijn oversten bevechten, die een goede werkkraft en een veelbelovend

middenkadermanager als Eddy Vangelis niet zomaar wilden prijsgeven, maar die zich ook principieel verzetten tegen een dergelijke demarche. Niet uit angst dat anderen zijn voorbeeld zouden volgen – dat risico was uiterst klein. Wel omdat het in het geheel niet strookte met hun eigen visies en waarden en hun carrièristische inborst, hoewel enkelen van hen misschien stiekem onder de indruk waren van Eddy Vangelis, en hem, niet wetend wat hem dreef, zijn dolle sprong in het ijle benijdden wanneer zij zich van vergadering naar lunch naar seminarie sleepten, om vervolgens door het drukke avondverkeer huiswaarts te keren, en daar, zoals in het geval van Ludo Sterckx, die wij later in het verhaal nog enkele keren zullen kruisen, zijn echtgenote Dagny aantreffend die dronken en slonzig op de sofa hing, de peignoir nog aan van 's ochtends, of liever 's middags, aangezien zij tot twee-drie uur haar roes uitsliep, om zich vervolgens na enkele koppen koffie opnieuw aan de Lustau te begeven – na de dood van hun kind werden ook deze symbolische dosissen cafeïne geschraapt. Onveranderlijk stonk haar adem naar de alcohol, als het geen verse dranklucht was dan waren het de bedorven walmen van de drank van de nacht ervoor; soms snoof zij minachtend als haar man het huis betrad, als zij nog ietwat bij haar zinnen was kon er zelfs een sneer van af, maar doorgaans was zij te ver heen om nog te snuiven of te sneren, en lag zij uitgeteld met een wazige blik naar een televisieshow te kijken, of lag zij te snurken en ongelijk en schokkerig naar adem te happen in haar drankslaap, de indruk gevend dat zij elk moment een toeval kon krijgen. Waarna haar echtgenoot, die hier in stilte op hoopte, zijn stropdas afdeed en zich doorgaans naar taverne The Lord begaf voor het avondeten, vergezeld van een aantal sterke streekbieren, en ter afsluiting soms een betaalde pijpbeurt op de wc, door Elvira de amateurhoer, een gezellige, vrijgezelle veertigster met geblondeerde haren en

strakke rokjes en gebruide, reeds rimpelige tietes, waartussen aan een gouden kettinkje in gekrulde letters het woord 'Love' blonk. Liefde was echter minder aan haar besteed dan de dertig euro die zij voor haar diensten vroeg, plus drankjes. Voor vijftig slikte zij.

Bovendien bleek de demotie waar Eddy Vangelis om vroeg op wettelijk vlak evenmin een sinecure. Pas na even zoeken vond men op de juridische dienst een bruikbaar loophole waardoor hij op de laagste sport van de ladder kon herbeginnen; hij moest daarvoor eerst eervol ontslagen worden uit zijn functie als projectleider, deelnemen aan een selectieprocedure, om vervolgens als contractueel bij de administratief medewerkers aan de slag te kunnen gaan; de klerken van het gelijkvloers.

5

Alice Davids heeft een zoon en twee dochters, of beter, zij had die, want ze zijn alle drie dood. Verder zijn deze kinderen van geen belang in deze vertelling, behalve ter verduidelijking van de tragische levensloop van hun moeder, waarbij het mag worden vermeld dat de zoon, Alex, de dochters, Alix en Ilia, heeft doodgeschoten en daarna zelfmoord pleegde door de vier pitten van het gasstel open te draaien en op de keukenstoel te gaan zitten wachten tot het kot ontplofte, wat weldra gebeurde, met inbegrip van Alex.

Alice Davids was hier niet bij aanwezig. Zij verbleef in Torremolinos, zoals elk jaar tijdens de wintermaanden, waar zij bijverdiende als toilet dame. De kinderen waren respectievelijk drie-

entwintig, negentien en zeventien en zij waren zelfstandige en zelfs onderlegde vogels, zij trokken prima hun plan in het leven, als kinderen van een verwaarloosde, mishandelde en bijgevolg alleenstaande moeder. Zij waren zes handen op één buik, deze Alex en Alix en Ilia, in die mate dat zij op omstreeks hetzelfde moment hun buik vol hadden van het bestaan, en er in groep een eind aan maakten, wat bleek uit de brief die zij gezamenlijk hadden geschreven voor de achterblijfster, Alice Davids, die niet alleen in één klap al wie haar lief was kwijt was, maar ook haar woning, want door de vindingrijke manier van uit het leven stappen van haar zoon, weigerde de verzekeringsmaatschappij een groot deel van de schade te vergoeden, waardoor het mensje in een vochtige sociale flat terecht kwam en vervolgens langzaam afgleed naar het punt waarop zij, wanneer zij 's ochtends begon te woelen in bed, haar leven overschouwend en de verliezen optellend, zuchtend en soms grommend van ongeluk de dag aanvatte met een wandeling naar de forenzencafés in de nabijgelegen stationsbuurt, die al open en bovendien behaaglijk anoniem waren – niemand keek er op van een sukkel meer of minder. Daar dronk zij Westmalle tripels (alcoholpercentage 9,5) tot halverwege de middag, doorgaans zeven of acht stuks, wat ervoor zorgde dat zij vervolgens verdoofd terug naar huis taffelde en halfdood in bed viel.

6

Om straks alles goed te verstaan, moet eerst ook het volgende worden beschreven en verduidelijkt. Het betreft de werkplek en

de arbeidsomstandigheden van Eddy Vangelis, niet lang na zijn demotie. Het lijkt ingewikkelder dan het is, en niet alle personages zullen later een sleutelrol blijken te spelen – maar het loont om even bij de les te blijven. Denk aan de rollercoaster. Eddy Vangelis bereikt zijn kantoor op het gelijkvloers van het ministerie van Justitie stipt om halfnegen. Met een spray heeft hij de bierlucht uit zijn mond verjaagd. Hij hangt zijn jas aan de aluminium kapstok bij het raam, begroet zijn reeds aanwezige collega's door langs hun bureaus te lopen en hun één voor één de hand te schudden, onder het noemen van hun voornaam. Zonder goedemorgen erbij. Patricia. Herman. Patrick (het afdelingshoofd). Eddy (er zijn twee Eddy's). Stephane. Marc. Annie. Debrabander (dit is de enige die hij niet bij de voornaam noemt; niemand noemt Francis Debrabander bij de voornaam, er zijn zelfs mensen op de vloer die niet weten dat hij Francis heet). Debrabander is adjunct-afdelingshoofd en staat erop dat men hem Debrabander noemt, omdat dit volgens hem zo hoort, op een kantoor. Hij is geen koude of ongezellige man, maar hij heeft principes. Familiariteit is voor thuis of onder vrienden. Debrabander is (hoewel men dit, kijkend naar zijn pappige lichaam, niet zou zeggen) een fervent wandelaar; hij beoefent deze bezigheid samen met zijn vrouw Daisy Janssen – geen zondagse wandelingen in park of bos, maar echte trektochten door soms onherbergzame gebieden die veel van de wandelaar vergen. Op kantoor dient er enige afstand te worden bewaard, vindt Debrabander, en daarom zegt hij, ook enigszins plechtstatig: 'Van Geel, mag ik u verzoeken... Van Geel? Excuseer, ik had niet gezien dat u een telefoongesprek voert.' En even later: 'Van Geel, mijn excuses voor daarnet; ik wilde bij u het dossier Internering 55/9 opvragen, dat volgens mij in uw bezit is'; of hij zegt: 'Poppe,' of: 'Juffrouw Poppe,' al naargelang zijn stemming, 'wij moeten elkaar zo meteen even spreken over wat er vorige

week met de laattijdige inboekingen is misgegaan.'

Stef. Charel. Toon. De meesten van deze mensen zijn verder van geen belang, zij worden louter boekhoudkundig in dit verhaal vermeld. Dan is Eddy Vangelis rond, en staat hij bij zijn bureau, het laatste in de rij, vlak bij de archiefkasten. Tien administratief bedienden hebben geantwoord met 'Eddy' of 'Eddy, goeiemorgen', of eenvoudigweg 'goeiemorgen', en één heeft er 'Van Geel, een goede morgen gewenst' gezegd.

Eddy Vangelis is de enige van zijn werkplek die de dag niet met een uitgebreide koffiepauze aanvat; na die vier Stella's zou koffie lelijk op de maag vallen. Terwijl zijn computer opstart, houdt hij vanuit zijn ooghoeken Patricia Poppe in de gaten, die met een plastic bekertje tussen de toppen van duim en wijsvinger terugkomt van de roestvrijstalen pompthermoskan, die elke ochtend voor hun aankomst wordt klaargezet door de koffiemevrouw. Patricia Poppe maakt gebruik van de plastic bekertjes; alle anderen hebben van thuis een mok meegebracht. Deze mokken zeggen veel over hen die eruit drinken; op die van Annie staat een teddybeer met ogen vol tranen die een hart omklemt, met in een tekstballon I MISS YOU erbij. Annie is een sentimentele trut die elke dag minstens vijf keer met haar man belt, die Dirk heet, en met hem belachelijke en oeverloze fluistergesprekken voert, die over zaken van passioneel-jaloerse aard lijken te gaan; soms verheft zij zonder het te beseffen, in een ooplopend gesprek, haar fluisterstem en dan hoort men zaken als 'ge zegt haar nú dat het gedaan is' of 'Dirk, ik wil het niet meer horen'. Zij is bezitterig en zij geraakt er niet uit, het is een ongezonde relatie. Die van Patrick is een donkergroene van Starbucks, waar hij al mee pronkte toen die keten nog niet in Europa voet aan wal had gezet, en die hij in New York had gekocht. Stephane heeft er een in gebroken wit, met in stijve zwarte kapitalen KOFFIE erop. Die van Debrabander is helrood, met een wit kruis erop – de Zwitserse vlag, meegebracht

van een Alpenwandelreis. Niemand heeft een neutrale mok, zonder afbeelding of tekst.

Patricia Poppe werkt nog maar sinds kort op het ministerie. Zij is eenentwintig, blond, net afgestudeerd aan een domme tweejaars-richting in het hoger onderwijs, zij heeft een uitdrukkeloos gezichtje dat zij dan nog elke dag met een egale laag fond de teint insmeert; zij doet haar lippen en haar wimpers en zij trekt met een oogpotlood zwarte lijnen onder en boven haar ogen. Zij draagt tuttebellige oorbellen en soms ook een haarband. Zoals wel vaker bij dit soort banale meisjes heeft Patricia Poppe een lichaam waar Eddy Vangelis niet te lang naar mag kijken, anders moet hij aan vroeger denken, toen dit soort zaken hem nog interesseerden – ach, als hij eerlijk is moet hij toegeven dat hij elke keer als hij haar richting uit kijkt, of ze nu een bekertje koffie haalt of aan haar nagels zit te prutsen of op haar computer zit te tokkelen, zijn lul in haar mond ziet verdwijnen, zonder daar verder enige prikkeling van betekenis bij te voelen, en hem er met ferme smeren felrode lippenstift weer ziet uit komen, nat van haar speeksel, of hij zichzelf haar borsten ziet kneden of haar kut uitlikken, nu en dan sabbelend op haar gezwollen clitoris en hard zuigend aan haar schaamlippen, zodat die glibberig zijn hele vacuüm mondholte vullen, dan weer zijn tong diep in haar schede drukkend, snelle likbewegingen makend, terwijl de korte stoppels op zijn kin haar poepgat kietelen, waarna het niet lang duurt vooraleer zij hortend, kreunend klaarkomt en daarbij kort en krachtig in zijn gezicht pist, want Patricia Poppe is een sproeier, dat weet hij wel zeker. Hij denkt wel eens aan haar – neutraal, niet eens met verlangen of hartstocht – als hij een oude vriendin aan het neuken is.

Plots kijkt Patricia Poppe op, in de richting van Eddy Vangelis, die schrikt maar dit niet laat merken. Hij glimlacht haar toe, zij kijkt hem met een veeleer trieste blik aan. Door de lichtinval vallen nu Eddy Vangelis de wallen onder haar ogen op.